

„Draugas“ – lyg šeimos narys

Aldona Šmulkštienė

„Draugas“ man yra lyg šeimos narys. Juk tiek metų su juo bendrauta, susigyventa, priprasta prie jo. Ir rūpintasi juo, kaip šeimos nariu, kad jam būtų gera, kad neturėtų didelių sunkumų, o juos sutikęs, kad nugalėtų.

Ir kai „Draugas“ neateina dėl pašto pavėlavimų ar dėl švenčių, būna liūdna be jo, kažko trūksta. Ir laikiu nekantriai kitos dienos, kada jis vėl ateis.

Manau, kad panašiai galvoja daugelis „Draugo“ skaitytojų, kuriems jis yra tapęs lyg šeimos narys, kaip ir man.

Pirmą kartą „Draugą“ skaičiau 1949 m. vasarą, Wisconsin, mus į JAV atsikvietusių Amerikos lietuvių šeimoje. Tada jis man atrodė gan svetimas ir tolimas. Reikėjo priprasti prie jo kalbos ir turinio.

Kai persikėlėme į Chicagą, „Draugą“ skaitėme jau kasdien. Pamažu pri-

▲ Aldona Šmulkštienė ir kun. dr. Arvydas Žygas „Draugo“ pokylyje. Indrės Tijūnėlienės nuotr.

pratome ir prie jo kalbos, kuri kiekvienais metais vis labiau tobulėjo.

Būdama studentė „Draugą“ skaitydavau tik per atostogas, sugrįžusi į namus ir godžiai ieškodavau žinių ir straipsnių iš lietuviško gyvenimo, kurių „Drauge“ būdavo apstu.

Ypač įdomu būdavo sužinoti apie renginius, nes tada mums, jauniems, rūpėdavo į juos nuvykti ne tik dėl gerų programų, bet ir noro susitikti draugus, pašokti. Net ir ilgoki Vasario 16-tosios minėjimai nepabosdavo. Išbūdavome juose ilgas valandas, pripildydami savo širdis, lyg akumulatorius, Tėvynės meilės, kad būtume stipresni tada mums svetimame, nors svetingame krašte.

Mūsų tėveliai perskaitydavo visą „Draugą“. Jiems viskas būdavo įdomu. Nemokėdami anglų kalbos per „Draugą“ ir kitą lietuvišką žiniasklaidą jie galėjo sekti, kas vyksta pasaulyje, Lietuvoje, JAV lietuviškame gyvenime, ypač Chicagoje.

Metai bėgo ir mes patys darėmės vis vyresni, suaugesni. Vis daugiau rūpėjo sužinoti apie lietuvių politinę, visuomeninę, kultūrinę veiklą. Ir vis daugiau ir ilgiau skaitėm „Draugą“, kaip ir mūsų tėvai kadais.

Ir kiek jame būdavo ir yra vertingų žinių iš lietuviško gyvenimo – tiek čia, tiek Lietuvoje, kiek įdomių kultūrinių straipsnių ir politinių svarstymų bei visokeriopos informacijos.

Nors apie politinius ir kultūrinius įvykius JAV ir pasaulyje galime sužinoti ir iš amerikietiškos žiniasklaidos, bet tik „Draugas“ (ir kiti lietuviški laikraščiai) gali užpildyti tą tuštumą, kurią jaučiame, norėdami kuo daugiau sužinoti apie Lietuvą ir lietuvius.

„Draugas“ gaivino ir padėjo išlaikyti lietuviybę per visus tuos ilgus metus. Anksčiau skaitydavome apie Lietuvos kančias, užsienio lietuvių pastangas keičiant Lietuvos okupacijos klausimus, vėliau – apie laisvėjimo laikotarpį, gausias demonstracijas už Lietuvos nepriklausomybę ir tą nepaprastą džiaugsmą ją atstačius. O paskui – jau 19 metų apie Lietuvos nepriklausomą gyvenimą, stojimą į NATO ir Europos Sąjungą, sėkmes ir nesėkmes. Ir niekas taip gyvai ir artimai negali to viso perduoti, kaip lietuviškas žodis.

Per tuos beveik 60 metų keitėsi „Draugo“ patalpos, redaktoriai ir administratoriai bei bendradarbiai, palikdami jame giliai įmintas savo pėdas. „Draugas“ išgyveno pakilių ir sunkesnių laikotarpių, bet per visą laiką liko įdomus ir vertingas lietuviško gyvenimo žinių teikėjas, lietuviybės ir Tėvynės meilės puoselėtojas, krikščioniškų vertybių skleidėjas!

Ir ačiū jam už visa tai!

Ir Dievui palaimos žengiant į 101-sius metus

Ir dar daug metų liekant mūsų šeimų nariu!